

Niks of Niks –Jan Decorte/Bloet, Comp.Marius & Kaaitheater

Danny Willems

vr 13/01/2012 - 18:04 Jan Decorte schrijft opnieuw een verdichting van een klassieke tekst. “Much Ado About Nothing” van Shakespeare wordt bij hem “Niks of Niks”. Toch ging onze theaterrecensent kijken, want misschien werd het toch iets.

'Niks of niks' - © Pisanello

Was Shakespeare een auteur van nu geweest, dan had hij zijn grootste tragedies gemaakt voor de “meerwaardezoekers” van CANVAS en zijn mainstream komedies voor een zaterdagavondpremière op VIJFTV. Volgens mij had hij dan ook voor dat laatste zijn “*Much Ado About Nothing*” –veel drukte om niets- gemaakt . Ik geef toe: Dat is zeer kort door de bocht en kunsthistorisch helemaal niet correct, maar het vat zeer goed de toon, stijl, thematische keuze en artistiek vakmanschap van de meester samen. Want voor welk medium Shakespeare ook werkte en welk doelpubliek hij ook voor ogen had, steeds blijft er een duidelijke handtekening: een geraffineerde taal en stijl, vol knipogen naar conventies en sociale klassen en een bibliotheek aan thema’s en onderwerpen, al dan niet origineel of gepikt. Telkens resulterend in een spitsvondige, aantrekkelijke, bekljvende en spraakmakende productie. Het moet niet altijd zwaar op de hand zijn in tijden van economische crisis en emotionele instabiliteit, moet de bard gedacht hebben. Jan Decorte dacht net hetzelfde toen hij deze tekst ging bewerken.

Never change a winning team

Enfant terrible van het Vlaams theater Jan Decorte flirt al zijn hele carrière af en toe met de meester. Al van heel vroeg, toen hij Müllers Hamletmachine op onze podia bracht, tot nu recent een herwerking van “*A Winter’s Tale*” tot “*Wintervogelchen*”. Zijn nieuwe “*Niks of Niks*” is een “verdichting” van de romantische Shakespeare komedie “*Much Ado About Nothing*”. Ik ken het stuk vooral door de bombastische filmversie van Kenneth Branagh uit

1993, die toen samen met zijn lief Emma Thompson een zeer amusant, maar voorspelbaar kostuumdrama afleverde. De “Much Ado” van Shakespeare is blijkbaar een interessante tekst om met je lief aan te werken, want Decorte doet net hetzelfde. Hij maakt deze productie samen met zijn partner Sigrid Vinks en met enkele Antwerpse vrienden van compagnie Marius: Waas Gramser, Kris Van Trier en Herwig Ilegems.

Danny Willems

Decorte is alweer de schalkse verteller die vanachter een pupiter de plot vertelt, samenvat en vooral versnelt. De andere vier acteurs spelen alle andere personages (in het origineel zijn er dat tientallen), maar voornamelijk de vier protagonisten om wie het draait: Benedict , Beatrice, Claudio en Hero. De venten keren terug van een afmattende oorlog, de eenzame en maagdelijke vrouwen hunkeren naar wat plezier, ook en vooral tussen de benen. Er worden trouwplannen gemaakt, er wordt verleid, afgestoten en seksueel veroverd. En om niet al te snel af te stevenen op een happy end, is er gelukkig de complotterende slechterik die wat verwarring, nijd en afgunst zaait alvorens de geliefden in elkaars armen vallen.

Kinderlijk spelplezier en perverse kledjjes

De vier acteurs die alle personages voor hun rekening nemen, zetten de gebeurtenissen neer met een kinderlijk spelplezier. Heel vaak doet deze opvoering je denken aan de onschuld van spelende kinderen die vooraf een aantal conventies afgesproken hebben en zich dan verliezen in hun fantasiespel. De acteurs wachten bijvoorbeeld heel duidelijk op afgesproken lichtstanden, platgetreden acteerconventies en ingenomen posities. Deze keuze is bewust gemaakt: Decorte wil de kinderlijke onschuld en de naïef romantische plot laten contrasteren met de onderliggende scabreuze en donkere subtekst. Ook de kostumering helpt daarbij. Alle acteurs plus Decorte dragen een kledje uit zwaar katoen – in Yves Klein Blauw, een ontwerp van Sofie D’Hoore. De snit verwijst naar de kledij ten tijde van de Tudordynastie, de kledjjes zijn lieflijk en tegelijk pervers. Zeker als je weet dat –alvast de mannelijke acteurs- geen onderkledij dragen en graag hun gat laten kussen.

Danny Willems

De voortdurende flirt tussen seksuele geilheid en preutse kindsheid zorgt voor een afwisselend amusante en voorspelbare kijkervaring. Alle acteurs tollen vanaf de beginscène als dansende derwisjen door tekst en plot. Het hele verhaal wordt afgewerkt op iets meer dan een uurtje tijd. En dat zorgt voor een krachtig gebalde voorstelling vol voorspelbare en niet-originele theaterkunstjes. Gelukkig is de voorstelling zo intens dat je zo goed als geen tijd hebt om je daaraan te ergeren.

De voorstelling weegt soms zodanig licht dat ze met tegengewichten op haar plaats moet worden gehouden: net zoals het enige decorstuk, een silhouet van het Zuid-Italiaanse landhuis waar de gebeurtenissen zich afspelen, dat zo goed als de hele voorstelling in de lucht blijft hangen. De geestigheid komt vooral uit de manier waarop Decorte en Vinks weer overduidelijk zichzelf zijn op scène. Met de beste wil der wereld zie ik in Decorte geen verteller, en in Vinks geen Shakespearemaagdeken dat geplukt moet worden. Het blijven Decorte en Vinks. Gramser, Van Trier en Ilegems laten me wel geloven in hun kleine personages, zonder daarbij de onderliggende regiefilosofie te verloochenen. De middeleeuws aandoende, routineus uitgevoerde samendansen zijn een fijne afwisseling tussen de taferelen.

Een onuitstaanbaar taaltje

Jammer alweer dat een geslaagde Shakespeareverdichting –inhoudelijk dan- volledig de taalvirtuositeit van de meester negeerde. Alle acteurs spelen in een onuitstaanbaar tussentaaltje Brabants, Brussels, Antwerps. De cadans, het ritme en de poëzie van het origineel zijn onvindbaar. “*Niks of Niks*” is een kinderlijk plezant theaterkleinood, grappig en uitstaanbaar voor een uurtje, maar ook niet meer dan dat.

Roeland de Trazegnies

[*Niks of Niks* –Jan Decorte/Bloet, Comp.Marius & [Kaaitheater](#): Kaaitheater, 12, 13 en 14 januari 2012]